

ADNI ÉS KAPNI

A kollégiumi közösség olyannyira meghatározóvá vált az előző tanév során többünk életében, hogy elérkezettnek találtuk az időt egy nyári közösségi alkalom életre hívására. Ezentúl alapvetően a hagyományteremtés, illetve a lelki és földi értelemben vett nemzetépítés célja vezérelt bennünket, amikor a református magyarság elszakított közösségeit felkaroló *Ágoston Sándor Alapítvánnyal* együtt elkezdtük az első kollégiumi „építőtábor” szervezését. Az alapítvány kora tavasszal úgy látta, hogy a Nagy-Szamos völgyében [Szolnok-Doboka megye, Kolozsvártól mintegy 75 km északkeletre] fekvő Felőrön épülő-szerveződő környékbeli szórványban élő magyar kisdíákok iskolájánál hasznosíthatók legjobban a svábhegyi munkáskezek. Akkor még a legmerészebb várakozásainkban sem szerepelt, hogy első este a megérkezésünk utáni vacsorán 28 brigádtag szedje tele erdélyi töltött káposztával a tányérját.

A rekkenő hőségen és a többségénél a fizikai munka terén tapasztalható mélységes járatlanságon túl éppen az összesereglett alumnusok népes volta okozta a legtöbb – olykor fiziognómiáját a megszokottnál is jobban eltorzító – fejtörést a brigád olajfoltos-láncfűrészes Herkulésének és tótumfaktumának: Rápolyt Dávidnak, kinek érdemeit tényleg nem lehet eleget hangsúlyozni ezen bekezdésekben. Hétfő reggel egy apró kövekkel, féltéglákkal teli hepehupás tér, azon a *debreceni ikertornyok*nál is magasabbra törő termőföldhalmok, oldalt pedig gazos bozót sor fogadott minket. Ez volt az a terep, melyen meg kellett valósítanunk a célt: lerakni egy focipálya alapjait. A vízszünetek exponenciális sűrűsödése jelezte, hogy a kezdeti tettekre készség és friss munkakedv akarattá csomósodva munkált tovább az egyre vörösebb fát döntő, csákányt markoló, *rézsűt* igazgató kezekben. Megesett, hogy traktorral kellett kihúzatni a kerítéselemeket vagy a platóskocsi felzárt oldalig emelni a sittel megrakott rozoga talicskát. Néha felhördült a láncfűrész, miközben betonlapokat cipeltünk, *furikkal* elhordtunk féltucatnyi földhegyet, de leginkább egyre csak *górtunk, górtunk...* A legsanyarúbb feladata kétségtelenül a lányoknak volt, akik a lankás felszínt *egyengették*. Az állandóan mély nyomot hagyva cirkáló munkagépek és talicskák a már „vízbe” [a felőri szakzsargon nem értőknek: vízszintesbe] hozott tereprészeket újrarájzolva tantalozsi helyzetbe kényszerítették a kolleginákat, kiknek így szombat délutánig kitarított munkájuk.

Szombat délután az egész hét össznépi munkába fulladó esztétikai kihegyeződése volt a *rézsű* tetejére megálmodott padsor kivitelezése. A fiúk mértek és lyukat ástak a cölöpöknek, míg a lányok a helyükre került padokat festették le. Lassan eltűnt a Nap a munkatereppel szemben húzódo, a Szamos völgyét szegélyező hegyek mögött, mire az utolsó ülő alkalmatosság is a helyére került: a kitakarított, ráncba szedett, vízszintesbe hozott és a tűző napon végigizzadt sok-sok munkaórával kialakított esővízcsatornával szegélyezett terep felett mintegy vörös pántlikaként ékeskedett végre a padsor.

Így mire a kész munka felett mindenki csak bólogatni és kezet rázni volt képes, már sült a mititei [a *mics*], az utolsó nap megfeszített munkája láttán megindult szomszédos söntés tulajdonosa, *Májki papa* jóvoltából pedig koccanhattak a hideg sörösüvegek is. Pohárköszöntőről-pohárköszöntőre lett emelkedettebb, de valóban ünnepélyesebb is hangulat. „Csináltunk valamit...” „Megcsináltuk!” – szüremkedett ki a különböző sarkok beszélgetéseiből újra és újra. Igazi ünnepet ülhettünk, mely a nemzeti imádságaink eléneklése után, illetve révén még teljesebbé kerekedett. A Himnusz és a Székely himnusz

hangjaira ugyanis megjelentek a helybeli fiatalok egy újabb rekesz sörrel. Nekünk hozták. Cserébe azért, amit mi hoztunk nekik. Hajnalig vigadt együtt dalolva a pápai és dóczista öregdiák a felőri fiatallal...

Ezeket a pillanatok azonban megelőzte megannyi dolgos és vidám nap, melyeken *együtt* láttunk neki a munkának *Gál Mihállyal*, a falu lelkipásztorával, vendéglátónkkal, *Dáviddal*, az unokájával és sok-sok felőri ifjú egyházzal. Reggel, délben és este pedig a rokon- illetve helybeli asszonyok [no meg az ügyeletes kolleginák] jóvoltából roskadásig terített asztal várt bennünket. Velük együtt, egy brigádot alkotva elkezdünk valamit, amit még sok-sok ilyen lakk- és faháncsszagú, hideg Szamos-, szilvapálinka- és kürtős kalács ízű nyári hét során szeretnék folytatni.

S talán egyszer az Eötvös út 35. szám alatt lesz kollégista valaki, aki felőri kisdíakként a *mi foci pályánkon* rúgta a bőrt. [*próbálgatva utánaozni Cseh Laci világraszóló cseleit...*]

veress dani